Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
Гж 5693/25
24.12.2025. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Весне Филиповић, председника већа, Весне Дамјановић и Весне Павловић-Нинковић, чланова већа, у парници тужиоца Generali osiguranje Srbija a.d.o. Београд, ул. Шпанских бораца бр. 3, чији је пуномоћник Илија Илијевски, адвокат из Београда, ул. Адмирала Гепрата бр. 15/1, против тужених АА из ... и ББ из ..., чији је пуномоћник Предраг Божовић, адвокат из Београда, ул. Устаничка бр. 73, ради регреса, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Другог основног суда у Београду П 4178/24 од 24.6.2025. године, у седници већа одржаној дана 24.12.2025. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Другог основног суда у Београду П 4178/24 од 24.6.2025. године у ставу другом и трећем изреке.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиоца и туженог ББ за накнаду трошкова другостепеног поступка.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом, ставом првим изреке утврђено је да је тужба повучена у односу на туженог АА. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавеже тужени ББ да тужиоцу на име регреса исплати укупан износ од 952.548,70 динара са законском затезном каматом и то: износ од 747.316,28 динара са законском затезном каматом почев од 16.7.2022. године, износ од 165.900,00 динара са законском затезном каматом почев од 11.8.2022. године, износ од 39.332,44 динара са законском затезном каматом почев од 7.7.2022. године као неоснован. Ставом трећим изреке обавезан је тужилац да туженом ББ надокнади трошкове парничног поступка у износу од 31.500,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде па до исплате све у року од 15 дана од дана пријема писаног отправка пресуде.

Против наведене пресуде тужилац је благовремено изјавио жалбу побијајући је у ставу другом и трећем изреке, како то произлази из навода жалбе, из свих законом прописаних разлога. Трошкове другостепеног поступка је тражио опредељено.

Тужени ББ је благовремено одговорио на жалбу тужиоца. Трошкове другостепеног поступка је тражио опредељено.

Испитујући правилност и законитост првостепене пресуде, у ожалбеном делу, у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386 Закона о парничном поступку - ЗПП (“Службени гласник РС” бр. 72/2011, са свим каснијим изменама и допунама), Апелациони суд у Београду је оценио да жалба тужиоца није основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности. Апелациони суд у Београду налази да није учињена ни битна повреда поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП, на коју се жалбом посебно указује, јер првостепена пресуда у побијаном делу садржи јасне, потпуне и непротивречне разлоге о чињеницама важним за правилно одлучивање, који нису у супротности са садржином изведених доказа у списима предмета, док је изрека пресуде јасна и не противречи разлозима исте датим у образложењу.

Према утврђеном чињеничном стању дана ... године у Београду у ул. Лоле Рибара догодила се саобраћајна незгода у којој је учествовало возила марке BMW регистарске ознаке ... у власништву туженог АА (осигурано код овде тужиоца), којим је у тренутку незгоде управљао тужени ББ који је поседовао пробну возачку дозволу “Б” категорије и возило марке Citroen регистарске ознаке ... у власништву ВВ. Том приликом је возило којим је управљао тужени ББ ударило у паркирано возило ВВ, а затим и у капију, стуб и ограду објекта који је у власништву ГГ. Поводом настале штете оштећени ВВ се обратио свом осигуравачу Wiener Stadtische osiguranje a.d.o. у ком поступку је утврђено да висина штете на његовом аутомобилу износи 747.316,28 динара, који износ је осиугравајуће друштво исплатиоло оштећеном, те се повдом истог потом обратило овде тужиоцу са захтевом да му предметни износ надокнади по основу регреса, што је тужилац и учинио дана 15.7.2022. године. Поред овог износа, оштећеном ВВ је дана 6.7.2022. године исплаћен и износ од 39.332,44 динара, док је оштећеном ГГ, који је код тужиоца осигурао своје домаћинство, на име накнаде настале штете на огради, капији и стубу објекта исплаћен износ од 165.900,00 динара дана 10.8.2022. године. Тужилац је регресним захтевом од 6.3.2023. године позвао туженог ББ да наведене износе плати, али како тужени по томе није поступио, то је тужилац поднео тужбу у овом поступку, сматрајући да у конкретном случају има право регреса од туженог јер је у тренутку незгоде управљао моторним возилом јаче снаге од 80kw, са пробном возачком дозволом.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је, применом члана 29 став 1 Закона о обавезном осигурању у саобраћају, закључио да поседовање пробне дозволе “Б” категорије од стране возача који је изазвао саобраћајну незгоду управљајући осигураним возилом не представља један од законом прописаних разлога за губитак права из осигурања, налазећи да непоштовање законских ограничења (време вожње, забрана вожње без пратње у појединим случајевима и сл.) која се односе на пробну возачку дозволу не воде губитку права из осигурања, самим тим ни до настнака регресне обавезе штетника према осигуравачу, па је захтев тужиоца одбијен као неоснован, ставом другим изреке. Претходно је ставом првим изреке применом члана 202 став 2 ЗПП утврђено да је тужба повучена у односу на туженог АА који се са овим повлачењем сагласио.

Оваква одлука првостепеног суда, у ожалбеном делу, је правилна и на закону заснована, а дате разлоге и закључак првостепеног суда прихвата и овај суд као другостепени.

Правилно је првостепени суд закључио да у конкретном случају није дошло до губитка права из осигурања, у смислу одредби члана 29 став 1 тачка 2) Закона о

обавезном осигурању у саобраћају, те да је неосновано регресно потраживање тужиоца према туженом, на име штете коју је надокнадио власнику возила оштећеног у саобраћајној незгоди, као и власнику оштећеног објекта, у укупном износу од 952.548,70 динара. Тужилац је тужбени захтев засновао на чињеници да тужени ББ, који је проузроковао сабраћајну незгоду, није имао возачку дозволу Б категорије за управљање моторним возилом, већ само пробну возачку дозволу Б категорије са којом, по мишљењу тужиоца, није смео да управља возилом марке BMW регистарске ознаке ... чија је снага мотора преко 80 kw. Међутим, супротно наводима жалбе, правилно провостепени суд налази да ова чињеница не води губитку права из осиурања, те с тим у вези ни настанку регресне обавезе штетника према осигуранику.

Одредбом члана 29 став 1 Закона о обавезном осигурању у саобраћају, таксативно су набројани случајеви када осигурано лице губи права из осигурања, па је између осталог, под тачком 2) предвиђен случај ако возач није имао возачку дозволу за управљање моторним возилом одређене категорије, осим ако је возилом управљало лице које је кандидат за возача за време обуке за управљање возилом, уз поштовање прописа којима је та обука регулисана.

Имајући у виду цитирану законску одредбу, правилно је првостепени суд закључио да поседовање пробне возачке дозволе Б категорије од стране возача који је изазвао саобраћајну незгоду, управљајући осигураним возилом Б категорије, снага мотора преко 80 kw, не представља један од законом прописаних услова за губитак права из осигрурања, те да у конкретном случају није доказано постојање чињеница које би водиле губитку права тужених из осигурања. Тачни су наводи жалбе да је одредбом члана 182 став 5 тачка 5) Закона о безбедности саобраћаја на путевима прописано је да возач који има пробну дозволу не сме да управља возилом Б категорије чија снага мотора прелази 80 kw (осим ако је под надзором члана породице, који се налази у том возилу и који има важећу возачку дозволу за управљање возилом категорије Б у трајању од најмање пет година), а да је тужени управљао возилом чија снага мотора је виша од дозвољене, што тужени није спорио, али ова чињеница, супротно жалбеним наводима тужиоца, не може водити закључку да је тужени возио без возачке дозволе и губитку права из осигурања, већ евентуално прекршајној одговорности, како то правилно закључује и првостепени суд.

Из наведених разлога, жалба туженог је оцењена као неоснована, па је првостепена пресуда потврђена у побијаном делу, као правилна и на закону заснована.

Потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу трећем изреке побијане пресуде, јер је донета правилном применом члана 153 ЗПП, те су туженом досуђени трошкови који су били потребни за вођење спора у смислу члана 154 истог закона, а који су правилно обрачунати према АТ важећој у време одлучивања.

Следом свега наведеног, применом члана 390 и 401 тачка 2 ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке ове пресуде.

Како тужени са жалбом није успео, а трошкови одговора на жалбу не представљају нужан парнични трошак, то је применом члана 153 и 165 ЗПП одлучено као ставом другим изреке.

Председник већа-судија
Весна Филиповић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић